

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **R. K.**, , proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o invalidní důchod, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 9. 2011, č.j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 21. 9. 2011 byly zamítnuty námitky žalobce proto rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2011, výše uvedeného čísla jednacího a rozhodnutí ze dne 16. 5. 2011 bylo potvrzeno. Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2011 zamítla žalovaná žalobci žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen *zdp*) a s přihlédnutím k čl. 46 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, neboť podle posudku OSSZ Semily ze dne 29. 9. 2010 žalobce nebyl invalidní. Podle uvedeného posudku poklesla pracovní schopnost žalobce z důvodu dlouhodobě nepřiznivého zdravotního stavu pouze o 20 %.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky ze dne 5. 6. 2011, kde vyslovuje svůj nesouhlas se závěrem posouzení jeho pracovní schopnosti pouze o 20 %. Není mu jasné, jak OSSZ Semily dospěla k tomuto závěru, když se neúčastnil žádného vyšetření zdravotního stavu. Uvedl, že byl 3 roky na nemocenské a ztratil se mu doklad o pracovní neschopnosti vystavený v nemocnici z, kde byl operován. Dále uvedl, že nevěří orgánům ČR,

jelikož se mu v minulosti již ztratily doklady o pracovní neschopnosti a také zdravotnická dokumentace. Proto opustil Českou republiku a začal se léčit na Slovensku. Posudkový lékař dospěl k závěru, že míra poklesu jeho pracovní schopnosti od 18. 3. 2010 činí 35 %.

Žalovaná vycházela z platných právních předpisů, neboť pro ČR nebyla v příloze VII, Nařízení Evropského parlamentu Rady (ES) č. 883/2004 uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států Evropské unie ve věci podmínek vztahujících se na stupeň invalidity ve smyslu čl. 46 odst. 3 uvedeného nařízení, proto bylo posouzení zdravotního stavu žalobce provedeno výhradně podle českých právních předpisů. Posudkový závěr lékaře slovenské sociální pojišťovny není pro lékaře OSSZ ani pro lékaře ČSSZ závazný.

V novém posouzení zdravotního stavu žalobce v rámci námitkového řízení dne 11. 7. 2011 nebyl žalobce shledán opět invalidním, neboť rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je stav po dislokované tříštivé intraartikulární zlomenině pravého hlezenního kloubu s luxací talu ze dne 27. 1. 2007, tj. zdravotní postižení uvedené v kap. XV, oddíl B, položka 11, přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti v hodnotě 20%. Vzhledem k jeho vlivu na schopnost účastníka řízení využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti a na schopnost rekvalifikace bylo využito možnosti zvýšit hodnotu poklesu pracovní schopnosti podle § 3 odst. 1 cit. vyhl. o 10 % na celkových 30 %. Přesto však žalobce podmínky pro přiznání invalidního důchodu neplnil, neboť pro přiznání I. stupně invalidity je zapotřebí poklesu nejméně o 35 % (§ 39 odst. 1 písm. a) zdp).

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí jako podklad sloužila lékařská zpráva lékařky Sociální pojišťovny Spišská Nová Ves MUDr. J. z 18. 5. 2010 a zápis z ústního jednání a odborného posudku o invaliditě téže lékařky ze dne 18. 3. 2010. Dále byly podkladem pro posouzení komplexní spisová dokumentace OSSZ Semily a odborné nálezy v ní obsažené, propouštěcí zpráva z hospitalizace na chirurgickém oddělení nemocnice, zpráva MUDr. Š. z interního vyšetření ze dne 31. 1. 2007, nález z rtg hrudníku ze dne 31. 1. 2007, zpráva ze spirometrického vyšetření MUDr. K. ze dne 16. 4. 2007 a odborné plicní a neurologické nálezy z roku 2006.

Zhodnocený zdravotní stav žalobce neodpovídal ke dni 27. 1. 2007 dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu ve smyslu § 26 zdp. Jednalo se o den úrazu, kdy bylo zahájeno léčení, které ještě nemohlo být ukončeno. Stav žalobce se poté vyvíjel a stabilizoval se v následcích, které neodpovídají invaliditě. Zjištěný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce neodpovídal invaliditě ani k datu vydání napadeného rozhodnutí ani k datu provedení posouzení zdravotního stavu žalobce. Proto na základě tohoto hodnocení bylo vydáno napadené rozhodnutí ze dne 21. 9. 2011, kterým byly námitky žalobce zamítnuty a potvrzeno rozhodnutí ze dne 16. 5. 2011, kterým byla žalobci zamítnuta žádost o invalidní důchod.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu prostřednictvím žalované ze dne 14. 11. 2011 a v této žalobě, včetně doplnění ze dne 22. 1. 2012 namítá, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Především uvádí, že jeho zdravotní stav mu nedovoluje výkon práce. Jako důkaz přiložil lékařské vyšetření z 8. 9. 1992, které dokazuje jeho plnou invaliditu a tedy pracovní neschopnost, jakož i pracovní úraz z 5. 2. 1993, kde mu pracovní neschopnost byla ukončena ne pro dobrý zdravotní stav, ale na základě dopisu posudkového lékaře a jeho lékařky, že mu končí podpůrná doba. Dále uvedl, že klinika nemoci z povolání ve Fakultní nemocnici v mu na základě vyšetření vydala rozhodnutí, že se u něho jedná o nemoc z povolání, ale nemůže mu ho vydat, neboť pracoval v toxické škole, následně těžko ochorel a je přesvědčený, že viníkem zhoršení jeho zdravotního stavu je také Ministerstvo zdravotnictví a školství. Dále zpochybňuje samotný posudek ze strany ČSSZ, neboť mu již v době operačního řešení bylo oznámeno, že chodit už nebude a že jeho poškození trvalého rázu. Proto požaduje, aby mu byla přiznána alespoň částečná invalidita, a to zpětně za 3 roky. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 22. 12. 2011 poukázala na právní úpravu pro přiznání invalidního důchodu podle českých předpisů, v dalším uvedla skutečnosti, které byly obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V případě, že v soudním řízení nebude prokázána invalidita žalobce na základě odborného lékařského posouzení, žalovaná navrhla zamítnutí žaloby podle § 78 odst. 7 zákona o důchodovém pojištění. V opačném případě ponechává rozhodnutí ve věci na úvaze soudu s ohledem na výsledky provedeného dokazování.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvedl, přičemž soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s.ř.s.).

V rámci přezkumného řízení soudního byl zdravotní stav žalobce přezkoumán PK MPSV ČR, pracoviště Brno dne 13. 3. 2012 za přítomnosti odborného ortopeda s posudkovým závěrem, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí (21. 9. 2011) nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb. V jeho případě nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %.

Soud ve věci nařídil jednání, kterého se žalobce nezúčastnil, ač mu bylo řádně doručeno. Doručení bylo vykázáno 26. 3. 2012. Soud proto jednal v nepřítomnosti žalobce.

Soud u jednání provedl důkaz výše citovaným odborným posudkem PK MPSV ČR v Brně ze dne 13. 3. 2012 i dávkovým spisem žalobce vedeným u žalované.

Bylo zjištěno, že žalobce si dne 29. 4. 2010 podal žádost o přiznání invalidního důchodu ve Slovenské republice a protože pracoval i na území ČR, byl dne 29. 9. 2010 posouzen OSSZ Semily. Lékař OSSZ zhodnotil zdravotní stav podle kap. XV, oddíl B, položka 11, k vyhl. č. 359/2009 Sb., v platném znění tak, že stanovil pokles pracovní schopnosti na 20 %. Nebylo využito navýšení.

Rozhodnutím žalované ze dne 16. 5. 2011 byla jeho žádost zamítnuta, 5. 6. 2011 byly žalobcem proti tomuto rozhodnutí podány námitky a 11. 7. 2011 byl zdravotní stav žalobce ČSSZ – LPS pracoviště námitkového řízení v Liberci posouzen zdravotní stav stejně, jako na OSSZ Semily, pouze s tím rozdílem, že hodnocení poklesu pracovní schopnosti ve výši 20 % bylo navýšeno o 10 % na celkových 30 %. Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2011 bylo rozhodnuto o námitkách tak, že tyto byly zamítnuty a potvrzeno rozhodnutí ze dne 16. 5. 2011.

Na základě podané žaloby zdravotní stav žalobce byl posouzen posudkovou komisí MPSV ČR v Brně dne 13. 3. 2012 tak, že posudková komise zhodnotila zdravotní stav žalobce opětovně, nebyl shledán invalidním podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb., neboť u něho nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %. Posudková komise měla k dispozici jednak funkční vyšetření plic ze dne 8. 9. 1992, které přiložil žalobce k žalobě, dále vycházela ze spisu OSSZ Semily a ze spisu k námitkovému řízení ČSSZ Liberec. K dispozici byla zdravotní dokumentace – zpráva lékaře Sociální pojišťovny Spišská Nová Ves MUDr. J. ze dne 18. 5. 2010. Bylo zjištěno, že žalobce absolvoval odborné učiliště elektro s maturitou v roce 1982 a byl posouzen k profesi středoškoláka s dělnickou praxí. Žalobce se k jednání posudkové komise nedostavil, i když byl o jednání informován a dodejku převzal 20. 2. 2012. Posudková komise prostudovala podkladovou dokumentaci, která byla dostatečná v projednání v nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru. Stejnopis posudku byl zaslán žalobci.

K datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ šlo u žalobce o středoškoláka s dělnickou praxí, který utrpěl 27. 1. 2007 sdružené poranění při autonehodě. Jednalo se luxační zlomeninu pravého hlezna, léčenou chirurgicky osteosyntézou, dále o zlomeninu levé loketní kosti bez dislokace – léčenou konzervativně, drobné tržné rány kůže a otřes mozku. Z důvodu konzolidace v nevyhovujícím postavení bylo zvažováno definitivní zpevnění hlezenního kloubu, které však žalobce odmítl. V krátké době došlo k rozvoji poúrazové artrózy pravého hlezenního kloubu, která způsobila subjektivní obtíže – otok, bolestivost hlezna. Objektivně bylo při opakovaných lékařských vyšetřeních vyšetřeno omezení funkce pravého hlezenního kloubu středního stupně, lehčí hypotrofie svalu lýtka a malé zkrácení délky pravé dolní končetiny. Při uvedeném zdravotním postižení byl žalobce schopen samostatného stání a chůze s napadáním na pravou dolní končetinu. Neurologická výpadová symptomatologie zjištěna nebyla a ostatní úrazová postižení se zhojila bez následku. Interní nález byl podle dokumentace v mezích normy, prodělané plicní onemocnění je tak jen anamnestickým údajem bez dopadu na celkovou výkonnost organismu.

Posudková komise na základě prostudované zdravotní dokumentace dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí šlo u žalobce o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla poúrazová artróza pravého hlezenního kloubu s omezením funkce kloubu. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila PK podle přílohy č. 2, k vyhl. č. 284/1995 Sb., ve znění platném v době od kdy žalobce invalidní důchod požaduje (27. 1. 2007) podle kap. XV, oddíl H, položka 63, písm. b) na 30 %. Hodnocení na horní hranici procentního rozmezí volila PK pro předchozí vykonávanou výdělečnou činnost, samotné postižení hlezna by bylo hodnoceno na dolní hranici rozmezí, protože nešlo o úplné ztuhnutí, ale pouze o střední omezení funkce kloubů. Nejednalo se o žádné z postižení uvedených v příloze č. 3 a č. 4 vyhl., stav nebyl funkčním dopadem a důsledek srovnatelný s postiženími v příloze č. 4 uvedenými. S uvedeným zdravotním stavem nebyl schopen těžké fyzické práce spojené s nutností dlouhé chůze nebo trvalého stání popřípadě přenášení těžkých břemen. Byl schopen vykonávat dělnické práce při dodržení výše uvedených opatření a byl schopen zaučení i rekvalifikace na vhodnou práci.

Vzhledem ke změně právních předpisů v této oblasti posudková komise učinila posudkový závěr dle platných právních předpisů po 1. 1. 2010. Dle prostudované zdravotní dokumentace konstatovala, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla poúrazová artróza pravého hlezenního kloubu s omezením funkce kloubu. Míru poklesu pracovní schopnosti hodnotila dle vyhlášky č. 359/2009 Sb., v platném znění podle kap. XV, oddíl B, položka 11 ve výši 20 %. Posudková komise použila k hodnocení horní hranici daného procentního rozmezí pro dokumentovaný funkční stav v oblasti pravého hlezna. Podle § 3 odst. 2 vyhlášky navýšila hodnocení o 10 %, a to především vzhledem k předchozí vykonávané výdělečné činnosti v dělnických profesích, spojených s nutností delší chůze, takže celkově činí míra poklesu pracovní schopnosti 30 %. Nebyla objektivizována jiná funkčně závažná zdravotní postižení s bezprostředním dopadem na pracovní schopnost žalobce. K námitkám uvedeným k žalobě PK uvedla, že jí nepřísluší se vyjadřovat k námitkám, které se netýkají zdravotního stavu, jako například způsob doručování rozhodnutí či ztráta potvrzení o pracovní neschopnosti apod. Kopie lékařského vyšetření z 8. 9. 1992 rozhodně nezakládá plnou invaliditu. Námitky ohledně nemoci z povolání, práce žalobce v toxické škole a další uvedené údaje nejsou pro PK MPSV ČR příslušné a tedy ani posudkově zohlednitelné.

Po zhodnocení výše uvedených důkazů dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není. Provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů napadený výrok rozhodnutí podle § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

Podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 účinného od 1. 1. 2010 je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Podle odst. 2 výše uvedeného ustanovení je pojištěnec invalidní, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně,
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu III. stupně.

Podle odst. 4 výše uvedeného ustanovení při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření.

Bylo zjištěno, že zdravotní stav žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí byl hodnocen správně, což jednoznačně prokázal posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 13. 3. 2012, když posudková komise závěrem svého posouzení stanovila konečnou míru poklesu pracovní schopnosti na 30 %. Posudková komise hodnotila zdravotní stav žalobce stejně jako lékař posudkové služby v rámci námitkového odvolacího řízení i jako posudkový lékař OSSZ Semily. Z hodnocení vyplývá, že žalobce neplnil podmínky pro přiznání invalidity ani I., ani II., ani III., stupně. PK zhodnotila zdravotní stav též podle předpisů platných v době, od kdy požadoval žalobce invalidní důchod, avšak se stejným výsledkem, že ke dni 27. 1. 2007 nebyl invalidní. Vzhledem k tomu, že posudková komise hodnotila zdravotní stav stejně jako v předchozích řízeních, stanovila také pokles schopnosti stejně, soud konstatuje, že žalovaný správní orgán postupoval v souladu s platnými právními předpisy vztahujícími se k projednávané věci.

K námitkám žalobce, že jeho onemocnění bylo hodnoceno jako nemoc z povolání při práci v toxické škole soud podotýká, že toto spadá do oblasti pracovního lékařství, tudíž nelze zhodnotit v rámci přezkoumání zdravotního stavu ohledně invalidity. K námitce žalobce, že na území Slovenské republiky jeho zdravotní stav byl posouzen tak, že je invalidní, k tomu soud musí souhlasit s postupem žalované, neboť posouzení zdravotního stavu se provádí výlučně podle českých právních předpisů, neboť pro ČR nebyla v příloze VII, Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států Evropské unie o podmínkách týkajících se stupňů invalidity ve smyslu čl. 46 odst. 3 uvedeného nařízení. Rozhodnutí instituce jiného členského státu o stupni invalidity tedy není pro českého nositele pojištění závazné. Zde soud převzal právní názor uvedený v Ej. 85/2009 v obdobné věci publikovaný NSS v Brně.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal pochybení ze strany žalovaného správního orgánu rozhodl tak, že je žaloba nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění ji zamítl.

Žalobce ve věci úspěch neměl, žalovaný správní orgán náklady řízení nepožadoval, soud proto rozhodl o nákladech řízení tak, že je žádnému z účastníků nepřiznal (§ 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. dubna 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová